

LỮ KHÁCH BÌNH AN

Bình an là một ân huệ cao quý mà Thiên Chúa tặng ban cho nhân loại. Vì, bình an vừa là trạng thái hạnh phúc sống động lại vừa mang dấu ấn của Chúa Thánh Linh. Thật vậy, khi Chúa Giêsu phục sinh, Ngài chỉ ban cho các tông đồ một “món quà” duy nhất là “Bình an cho anh em”. (Ga20,19.20.26) Và có lẽ đây cũng là câu nói đầu tiên sau khi Chúa Giêsu sống lại và Ngài thường lặp lại mỗi khi hiện ra các tông đồ.

Như thế, bình an là cái mà nhân loại luôn luôn khao khát và mong ước đạt đến, thế nhưng nhân loại sẽ không bao giờ đạt được nếu không có Đấng Phục sinh ban bình an. Thánh Luca đã thuật lại : khi Đức Giêsu hiện ra với hai môn đệ trên đường Emmau với dáng vẻ một lữ khách, nhưng rất bình an, bình an đến độ bình thường nên hai môn đệ không nhận ra Ngài. Khi Chúa lên tiếng hỏi họ : « Các anh vừa đi vừa trao đổi với nhau về chuyện gì vậy ? » (Lc 24,17). Chưa được câu trả lời thì Chúa đã bị trách là người đứng ngoài cuộc : « Chắc ông là người duy nhất trú ngụ tại Giêrusalem mà không hay biết những chuyện đã xảy ra trong thành mấy bữa nay » (Lc24,18). Vì là khách nên bàng quang, nên không hay biết chuyện gì, chuyện cả thế gian đều biết riêng chỉ có mình ông là không biết... và vì là khách nên hai môn đệ mới mời Đức Giêsu ở lại: « Mời ông ở lại...» (Lc24, 28).

Cũng vậy, Thánh Gioan tường thuật, khi bà Maria Macdala đến mộ Chúa, không thấy Chúa, bà khóc lóc ; nhưng khi Chúa đứng trước mặt thì bà lại tưởng là người làm vườn (Ga 20,15). Với Maria, Đức Giêsu chẳng những bình thường mà còn rất tầm thường nữa, bình thường như một người làm vườn và tầm thường như một người lấy cắp xác người chết : « Thưa ông, nếu ông đã đem

Người đi thì xin nói cho tôi biết ông ở đâu, tôi sẽ đem Người về. »
(Ga20, 15).

Đức Giêsu, không vì là Đấng ban bình an nên Ngài phải bình an. Nhưng vì Ngài đã yêu đến cùng, yêu đến không còn giữ lại cho riêng mình một khoảng cách, một sự khác biệt nào đó để người khác có thể nhận diện. Ngài trở nên bình thường như một lữ khách, như người làm vườn và tâm thường như một người lấy cắp xác. Tuy nhiên, dung mạo của Đức Giêsu dù là bình thường đến tầm thường đi nữa, nhưng chỉ những ai nhìn ở góc độ tình yêu thì mới có thể nhận ra Ngài. Thật thế, hai môn đệ trên đường Emmau không nhận ra Chúa qua giọng nói, hình dáng, quần áo... mà nhận ra Chúa cầm bánh, dâng lời chúc tụng và bẻ ra trao cho họ (Lc24, 30-31). Còn Maria chỉ nghe Chúa gọi “Maria” là đã nhận ra Thầy. Trong tình yêu có những bí mật thật dễ thương là thế.

Nếu Đức Giêsu được xem là một lữ khách bình an, thì hai môn đệ của Ngài là những lữ khách không bình an. Hai môn đệ trên đường trở về quê hương với sự thất vọng đến chán chường, thất vọng vì cho rằng những quyết định của mình là sai lầm, có lẽ các ông tiếc nuối vì đã bỏ công lao, sức khoẻ, thời gian đã qua để đi theo một con người và hy vọng người ấy sẽ khôi phục Israel, hy vọng mình sẽ có một chỗ đứng trong vương quốc ấy. Maria cũng thế, chắc hẳn tuyệt vọng lắm, vì chỉ còn cái xác của Thầy thôi mà cũng bị lấy cắp. So với các tông đồ, Maria đơn giản hơn nhiều, bà không hy vọng Thầy khôi phục Israel hay trông đợi Thầy làm việc gì lớn lao vĩ đại, bà cũng không tranh giành chỗ ngồi bên hữu và bên tả Thầy như hai anh em con ông Giêbêđê. Đối với Maria, đơn giản chỉ là tình yêu. Tuy nhiên, với bà, tình yêu đối với Chúa Giêsu có phần trở nên ích kỉ, có phần như sở hữu Chúa cho riêng mình, đành rằng bà rất yêu Chúa. Vì thế, Chúa trong tâm trí bà là do bà vẽ nên, một hình ảnh có phần chủ quan mà bà đã yêu thương. Hơn thế, bà muốn giữ mãi tình yêu đó, muốn Chúa ở mãi trong cuộc đời bà theo cách thức của bà, theo một khuôn mẫu bà vạch sẵn... Nhưng Chúa Giêsu là con

người cho mọi người và tình yêu của Ngài được dành cho tất cả nhân loại chứ không của riêng ai. Vì Chúa Giêsu không như bà nghĩ, cho nên, dung mạo Chúa Phục sinh đứng trước bà vừa thân thương nhưng lại vừa xa lạ là thế.

Thế thì, các tông đồ, mỗi người suy nghĩ và muốn Chúa thực hiện chương trình cứu độ của Cha theo cách riêng của mình, nên khi không được như ý thì các ông lại không bình an.

Người lữ khách trong bài hát “LỮ KHÁCH BÌNH AN” của tôi là một lữ khách mang dấu ấn của người con được Thiên Chúa yêu thương. Người lữ khách này không đi trên đường về Emmau như hai môn đệ, cũng không trên đường ra mộ Chúa như Maria... mà đang lữ hành trong thân phận làm người, làm con Thiên Chúa của mình, người lữ khách ấy đang lữ hành trên con đường trần gian và đang tiến về miền đất yêu thương vĩnh cửu. Khi sáng tác bài hát này, hơn bao giờ hết tôi đã cảm nghiệm được tình yêu của Thiên Chúa và cảm nghiệm rất sâu sắc thân phận làm người của mình, một người con đã ngụp lặn trong thân phận bất toàn và đã cảm nghiệm hơn bao giờ hết nỗi bất lực ấy. Với những ước muốn rất là con người, rất ư tầm thường mà tôi đã viết ca khúc, không chỉ cho chính mình, mà cho cả anh chị em đang sống xung quanh, những người cùng đang chia sẻ thân phận làm người và làm con Thiên Chúa với mình và khao khát “BÌNH AN”.

Cũng như hai môn đệ, Maria và các tông đồ... Người lữ khách ấy là tôi, là anh, là bạn, là nhân loại đang khắc khoải trong cảm giác không bình an của mình. Không bình an vì nhiều nguyên do, với hai môn đệ và các tông đồ, rào cản cho sự bình an là nỗi thất vọng cho một dự tính nhằm vào vương quốc Israel, nhắm vào quyền hành, vào vị thế... rào cản của Maria là một tình yêu không ban phát. Còn tôi, anh, bạn và nhân loại... chắc hẳn mỗi người có một vị thế khác nhau trong xã hội, trong Giáo hội nên chắc chắn mỗi người có những rào cản khác

nhau khiến chúng ta không bình an.

Ca khúc thể hiện những cụm từ : tiền tài, danh vọng, kiêu căng, ganh tị, tự mãn và đau khổ... xem ra rất quen thuộc và rất tầm thường ấy nhưng lại là rào cản khó vượt cho những ai khao khát sống bình an. Đặt tâm trạng vào bài hát, sẽ cảm nghiệm những tranh giành ảnh hưởng lên nhau đều bắt nguồn từ mưu lợi, là sức mạnh, là tiếng nói có thể giá của con người, của chế độ ; nó có sức chi phối, thậm chí đè bẹp lên vị thế và nhân phẩm của người khác, khiến Thiên Chúa không còn là nguồn bình an, mà trở trêu thay, trở thành rào cản cho những toan tính của chúng ta.

Những toan tính ấy chắc chắn sẽ chi phối, sẽ biến thái tình cảm : “ganh ghét, giận hờn, so đo...”, là những ngôn từ thể hiện bản chất rất là con người của lũ khách. Nhưng lũ khách của tôi ý thức được những điều ấy không đẹp lòng Chúa, cũng chẳng hợp lòng nhau. Có thể thành công của người này lại là thất bại của người khác, hạnh phúc của mình có khi là đau khổ của những anh chị em khác. Vì thế, lũ khách của tôi tìm về nguồn xuất phát của sự bình an là Thiên Chúa. Phó thác như Chúa Giêsu đã phó thác vào tay Cha, yêu thương như Chúa Giêsu đã yêu thương, và tha thứ như Chúa Giêsu đã tha thứ... Tôi nhận thức rằng, khi tha thứ những ai đã xúc phạm đến mình, là chính ta tạo được bình an trong tâm hồn, và tự bản chất “BÌNH AN” của Thiên Chúa và toan tính của thế nhân sẽ loại trừ nhau, “Bình an” phủ định danh vọng, tiền tài, ganh ghét, giận hờn, kiêu căng, tự mãn hay đau khổ ; chúng sẽ không tồn tại bên nhau. Tuy nhiên, vì là con người nên “cỏ lùng và lúa” vẫn phải sống chung trong một ruộng của chủ cho đến ngày tận thế.

Còn tôi, là một dân đen, tôi không có tham vọng khôi phục “vương quốc” hay đạt được một vị trí nào đó trong xã hội hay trong Giáo hội... Vì thế, rào cản làm cho tôi không bình an chắc hẳn không phải là tiền tài, vì tôi không có nhiều tiền

đến nỗi phải chi phối cuộc sống của người khác, cũng không phải là danh vọng, thế giá, vì tôi có “danh” đâu mà “vọng”, cũng chẳng có vị thế để đứng trên “giá”. Có thể, với tôi là một kiến thức giới hạn, vì có kiến thức là có suy tính, đúng sai, khoa học... và rồi trong tình yêu tôi cũng sẽ phán đoán đúng sai, cách khoa học như thế với Thiên Chúa, với anh chị em quanh tôi. Trong khi thước đo tình yêu là con tim mà con tim thì không cần kiểm chứng bằng khoa học, việc bái ái không cần phán đoán đúng hay sai... Điều mà xem ra rất nghịch lý nhưng lại rất hợp lý đối với tình bác ái, với tình yêu thương...

Điều chắc chắn là Chúa không bảo tôi – trong xã hội này, hôm nay – yêu đồng loại mà không cần có kiến thức. Nếu như bình an và tính toán loại trừ nhau, thì kiến thức và con tim tồn tại song song bên nhau. Con tim cần có lý trí để thể hiện tình yêu cách phải lẽ. Tình yêu và lý trí bổ sung cho nhau, dung hoà lẫn nhau để tạo lòng bác ái, và để từ đó những lời nói xoa dịu những vết thương lòng, để từ đó phát sinh nghĩa cử, vì như Thánh Giacôbê đã nói : “Đức tin không hành động là đức tin chết”.

Xã hội hôm nay có thể nói là một xã hội điện toán, cho nên con người hôm nay là những con người có tính toán ; tính như thế nào để có thể tiện lợi, đạt thành quả cao nhưng phải rất “nhanh như điện”. Tôi cũng vậy, dù muốn dù không cũng phải sống trong dòng chảy ấy. Và vì thế, trong cuộc sống thay vì tôi phải nằm trong chương trình của Thiên Chúa, phải là công cụ để Chúa điều khiển cho công trình cứu độ của Ngài, phải là người để được Thiên Chúa yêu thương, thì tôi lại đặt Thiên Chúa vào trong chương trình của tôi, vào sự sắp xếp của tôi, tôi chỉ dành riêng cho Chúa một góc trong tâm hồn và một khoảng thời gian giới hạn để gặp gỡ. Nhưng khoảng thời gian gặp gỡ ấy mấy khi được trọn vẹn và ở bên Ngài như ở bên một người xa lạ.

Bài hát “LỮ KHÁCH BÌNH AN” thấm đậm tâm hồn tôi, vì những tính toán

xem ra rất nhỏ nhoi ấy lại là rào cản rất lớn cho bước chân tôi đến với Chúa, đến với với tha nhân. Lời của ai đó làm tôi nhớ mãi : « Đừng thấy nhỏ nhoi mà tưởng trong nó thứ gì cũng nhỏ ». Thật vậy, tội nhỏ mà tôi thường gọi là tội nhẹ, cũng như những tật xấu cởn con mà tôi xem thường, thật ra, có sức công phá mãnh liệt, và nếu không lưu tâm sẽ có thể làm tôi quy ngã bất cứ lúc nào.

Lời bài hát như vừa là một lời thề nguyện cầu, như vừa khắc khoải sâu lắng từ trong cõi thâm sâu của tâm hồn, như vừa là một bài học nhắc nhở tôi luôn ở lại trong tình yêu của Thiên Chúa là suối nguồn bình an. Nơi ấy, tôi học được bài học phó thác, yêu thương ; tôi hiểu được Thiên Chúa sẽ hoàn tất công trình cứu độ của Ngài trên sự yếu đuối, bất toàn của tôi và của anh chị em sống bên tôi.

Giờ đây xin mời Bạn cùng với tôi, chúng ta hãy bắt đầu nhón gót để làm người “LỮ KHÁCH” bước đi trong “BÌNH AN” cuộc đời.

Văn Duy Tùng

Xin mở link youtube dưới đây để nghe bài hát Lữ Khách Bình An và xem diễn ảnh do Trúc Tiên thực hiện.

<https://www.youtube.com/watch?v=8JMb6HTO11A>